

За такъва въ гробищата хорски,
по светия законъ, няма гробъ, -

Въ стаята настана тишина,
въ погледите буря се отблесна...
Изведиъжъ чемширъ врата се джасна
и ключътъ отлетя на страна.

То Зюлейка беше, тичишкомъ
идяща. Но сире се тя веднага...

"Влезъ, ела...недей стоя на прага"

Шахъ Менсуръ промълви шепнишкомъ.

"Тукъ се дигна распри: Дали въ гряхъ

Шемзединъ животи си премира;

и къде да турятъ Шемзедина -

дали тамо дете ще и тяхъ

въ гробищата хорски погребхтъ,

дете своя свои ще да срещне, -

или гробъ да му изровятъ грешни

на поле на някой кръстелтъ?

Ти ела... Не гневните души, -

права правда само онзи дава,

който по законъ я не познава,

а решава сърце що реши!

Пристъпи. Тазъ книга разтвори,

песните сж то на Шемзедина:

самъ поета своята съдбина

съ разума си нека озари."

И пристъпи Зюлейка. И съ тихъ

трепетъ тихо книгата разтвори,